

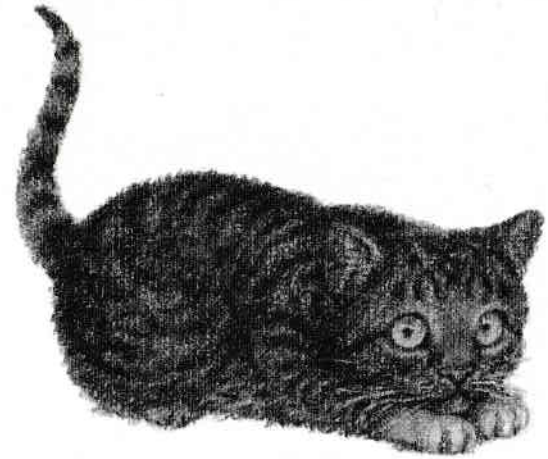
LBRIS

We know
books

🐾 Citiți și celelalte cărți ale lui 🐾
Jill Tomlinson

Bufnița care se teme de întineric
Gorila care voia să se facă mare
Pinguinul care voia să afle mai multe

Jill Tomlinson

Pisicuța
care Voia
să ajungă
acasă

ilustrații de Paul Howard
Traducere din limba engleză de Marilena Iovu

nemi

LBRIS

We know

Cuprins

Un coș neobișnuit

7

Un du-te-vino fără rost

20

Fac asta doar ca să se amuze

30

Pisicuța pe schiuri

38

Un drum cu multă umezeală

47

Suzy aproape că se scufundă

58

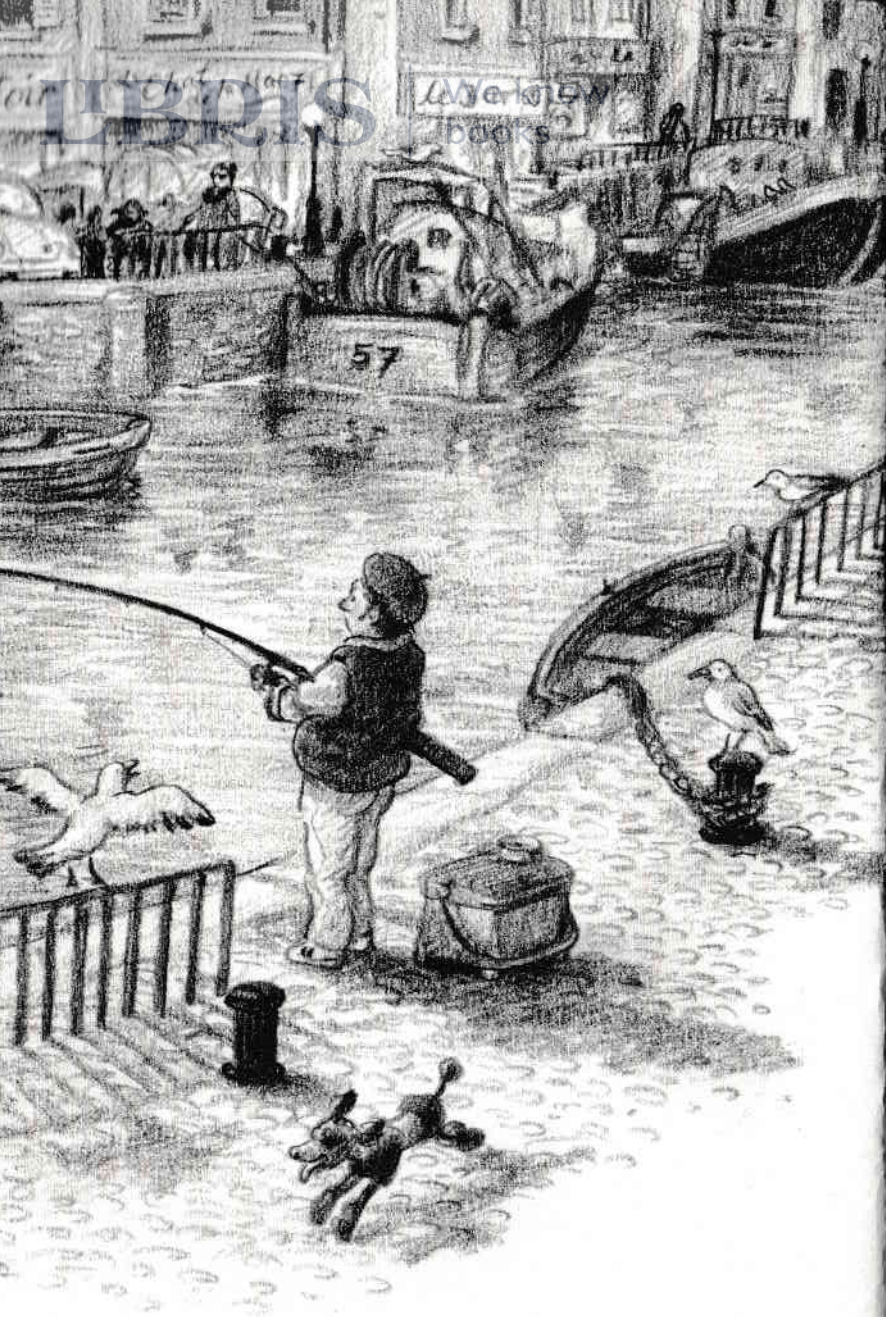
Spre casă cu mașina?

68

Acasă, în sfârșit

77

Un coș neobișnuit

Suzy era o pisicuță vârgată. A avea mustăți albe, țepene, și o pereche grozavă de șosetuțe pe lăbuțele din față.

Suzy locuia în casa unui pescar dintr-un sătuc din Franța, aflat pe malul mării. Pescarul avea patru băieți. Pierre avea zece ani, Henri avea opt, Paul avea șase, iar Gaby avea patru ani, așa că, atunci când se așezau unul lângă celălalt,

faceau scara măgarului. Toți băieții se jucau cu Suzy și o luau cu ei peste tot.

Pierre, cel mai mare dintre copii, îi făcuse lui Suzy un loc de zgrepțănat, înfășurând o bucată roasă de carpetă în jurul unuia dintre picioarele greoaie ale mesei masive din bucătărie. Acolo Suzy își putea ascuți ghearele oricând poftea.

Henri știa care sunt locurile de pe burtica ei pestriță unde îi plăcea cel mai mult să fie gădilată. Deși restul corpului îi era acoperit de dungii negre, burtica lui Suzy era cafenie cu pete negre. Henri spunea că deasupra e tigrul și dedesubt e leopard. În orice caz, se pricepea de minune la gădilat.

Paul i-a făcut o jucărie. A legat un ghemotoc de hârtie de capătul unei sfori lungi pe care o târa pe pământ pentru ca ea s-o vâneze. Suzy putea să alerge foarte repede, iar Paul nu reușea

să țină pasul cu ea prea mult. Dintr-un salt apuca hârtia cu gheruțele, apoi iar și iar. Paul se oprea să-și tragă sufletul și o ademenea, agitând hârtia chiar deasupra capului ei. Suzy sărea întruna ca s-o prindă, iar Paul trăgea repede ghemotocul în sus, când Suzy se apropia prea mult. Cu Paul se amuza teribil.

Dar Gaby, cel mai mic, era cel mai grozav. Suzy îl adora – și avea un motiv tare ciudat. Gaby nu știa cum se mângâie o pisică. În general, pisicilor le place să fie mângâiate de la cap spre coadă, în sensul de creștere a blăniței. Dar Gaby o mângâia mereu invers, de la coadă spre cap, iar lui Suzy îi plăcea tare mult. Se alinta mulțumită pe lângă mâna lui, torcând ca o mașină de cusut, îndemnându-l parcă să o mângâie întruna. Îi plăcea asta mai mult decât orice pe lume. Da, chiar mai mult și decât să mănânce pește.

Iar lui Suzy îi plăcea peștele cât se poate de mult – ceea ce era un lucru bun, căci asta era ceea ce mânca la micul dejun și la cină zi de zi.

Băieții își ajutau mereu tatăl când venea acasă cu barca plină de pește. În fiecare zi îl așteptau pe țărm – Pierre și Henri și Paul și Gaby și Suzy.

Suzy avea voie să mănânce pe săturate peștele care era prea mic pentru a fi vândut. Întotdeauna

rămânea ceva pentru

Suzy, chiar dacă

bărbatul nu prindea

întotdeauna mulți

pești. În mod sigur

s-ar fi îngărășat dacă băieții n-ar fi antrenat-o în joaca lor.

Lui Suzy nu-i plăcea deloc atunci când băieții erau plecați la școală și nu avea cu cine să se joace; nimeni care să tragă de sforicică, să-i arunce o minge sau să se cațăre în copaci cu ea. Cutreiera singură pe dig, împleticindu-se în picioarele tuturilor, sau rătăcea pe câmpul de dincolo de sat.

Într-o zi alerga pe câmp după fluturi când aproape că s-a lovit de un coș uriaș. Suzy era obișnuită cu coșurile – pe țărm erau de toate felurile –, dar ăsta era mult mai mare. S-a cățărat cu greu până la marginea de sus și a privit înăuntru. Coșul era atât de mare, încât în el se afla chiar și un scăunel din lemn. Iar sub scăunel era un loc plăcut la umbră.

Era o zi toridă, așa că Suzy s-a hotărât să tragă un pui de somn. A sărit cu grijă înăuntru